

priopćen ja

Josip Antolović

TEOLOŠKO-PASTORALNI TJEDAN ZA SVEĆENIKE

Taj tjedan održan je i ove godine od 23. do 26. siječnja u prostorijama Dječakoga sjemeništa na Salati. Tema tjedna bila je »Molitva — značenje i vrijednost molitve u kršćanskom životu«. Dekan Bogoslovnog fakulteta u Zagrebu dr Bajsić u uvodnom izlaganju spomenuo je poteškoću koju su neki postavljali uoči tjedna, naime: da li će se itko odazvati na takvu temu? Organizatori su ipak bili optimisti te su očekivali velik odaziv. Stvarnost je bila nešto skromnija od njihovih očekivanja, ali opet ne takva da bi se moglo govoriti o malom odazivu svećenika. On je bio dobar, a prvog dana bilo je i do 500 sudionika. Pa i biskupi su se ove godine odazvali u lijepom broju. Sudjelovali su: mons. Kuharić, Salač, Segedi i Škvorc iz Zagreba, mons. Pavlišić s Rijeke te mons. Nežić iz Istre i mons. Zazinović s Krka; splitsku metropoliju zastupali su mons. Pernek i Gugić, vrhbosansku mons. Žanić iz Mostara. Dakle, 10 nadbiskupa i biskupa.

Problem molitve osvijetljen je s filozofsko-psihološko-religioznog, biblijskog, povijesno-tradicijskog, dogmatskog, liturgijskog, sociološkog i pedagoškog vidika. Koliko sam opazio, bar u onom dijelu publike s kojim sam razgovarao, a taj ne smatram tako malenim, osobito su zapažena predavanja dra Ćurića, dra Dude, dra Benvina, dra Tamaruta, dra Ivančica, lic. Baričevića, čime, ni pošto, ne želim umanjiti vrijednost ostalih predavanja.

U jednoj radnoj grupi čuo sam primjedbu od jednog sudionika tečaja da su predavanja dra Ćurića i dra Plačka bila suvišna. Prvo, tobože, što s obzirom na molitvu stvara paničarstvo, a drugo što ne spada u okvir takvog tjedna. Ta primjedba djeluje malco jednostrano i pomalo primitivno. To mišljenje obrazlažem time što mislim da teologija, iako je spekulativna i nadnaravna znanost, ne smije zatvarati oči pred stvarnošću našega vremena i ljudi

koji u njemu žive. I zato sociološke analize imaju i te kako svoje mjesto kad je riječ o molitvi, pa i o drugim religioznim pojavama, jer teologija nije sama sebi svrhom, već je tu zbog ljudi kojima treba naviještati spasenje, a o tim ljudima sociologija nam može mnogo toga reći.

Ja sam osobno vidio problem ili, bolje, prazninu u tome što je na ovom skupu teologija rekla svoje, a sociologija svoje. Prva nam je rekla što je molitva, kakva bi trebala da bude idealna molitva, a druga da je moderan čovjek sve manje sklon molitvi. Sada su nam pak nakon tih spoznaja pastoralisti trebali reći svoje, to jest kako ćemo toga i takvoga našega suvremenoga čovjeka odgajati u onakvoj molitvi kakvu teologija naučava. O tome »kako« bilo je nešto govora u nekim predavanjima, pogotovo u trećem dijelu predavanja profesora Baričevića. No to je premalo, a to je baš ono što bi, vjerujem, veći dio pastoralnih radnika želio čuti. Dakle, čast teologiji, čast sociologiji, ali sada treba ispuniti onu prazninu između njih.

Većina predavanja ovogodišnjeg tjedna bila je solidno i u cjelini pripremljena, no to se ne može reći za sva predavanja. Ona dobro i u cjelini pripremljena uvijek se bolje primaju, a mislim da najveći skup svećenika u našoj domovini ima bar pravo da čuje temeljito spremljena predavanja. Kako će predavanja te izvještaji četiriju radnih grupa biti objavljeni u »Bogoslovskoj smotri«, ne želim se zaustavljati na analizi pojedinih predavanja.

Spomenuo bih ipak kao nešto vrlo vrijedno da je već na početku rada dr Bajsic naglasio prafundamentalnu važnost molitve u kršćanskom životu. O tome se zna mnogo frazirati, a tečaj je dao ipak sintezu, manjkavu, doduše, zbog gore navedenog razloga, ali za početak teologije i pastoralke molitve kod nas ipak pozitivnu, i ona može poslužiti kao polazna točka daljnijega rada i produbljiivanja.

Organizatorima tjedna treba zahvaliti što su odmah na početku dali svima sudionicima sažetak bar velikog dijela predavanja, pa također i na onim »Nekim napomenama za rad tjedna«. Od njih bih napomenuo kao veoma vrijednu treću napomenu, u kojoj je riječ o konstruktivnoj diskusiji bez sterilne polemike, te da se poštuje svačije mišljenje i da se ničiji prilog ne podcijeni. Koliko sam pratio tečaj, uočio sam da se ta napomena prilično dobro ostvarivala što za naš hrvatski mentalitet nije baš malen uspjeh. Nekima se zbog toga pak ovogodišnji tjedan činio malko »mrtav«. Sudjelovao sam kod jednoga pastoralnog tečaja u Beču. Bilo je diskusija, ali najvećim dijelom bez povišenog tona i upadanja u afekt, što smatram nečim veoma zrelim, a ta zrelost neće ni nama biti naodmet. Predavač i diskutant koji govori smireno djeluje uvjerljivije. Poštivam i temperamentne ljude, jer sam i sam takav, i temperamentne nastupe, ali uvjerljiviji su mi oni smireniji.

Nadbiskup Kuharić je i svojom prisutnošću, i predsjedanjem koncelebraciji, i svojim produhovljenim govorima i ove godine pridonio tjednu svoj nezamjenljiv dio. Dobro je da se na takvim skupovima čuje i njegova riječ i ono na što njega Božji Duh nadahnjuje. On, koji po svojoj službi ima veliku odgovornost za ovu našu mjesnu Crkvu, ima pravo i dužnost da nam progovori, a naše je da te riječi saslušamo i uzmemo kao vrlo dobru direktivu svoga rada. Nadamo se i očekujemo da će i njegove riječi biti tiskane kao prilog ovogodišnjem tjednu.

I kulturno-rekreativni program tjedna bio je vrijedan, a osobito bih spomenuo prikazivanje dokumentarnog filma »Zdravo Djevice« o našim marijanskim kongresima. Ti kongresi bili su velik događaj u životu naše mjesne

Crkve i dobro je da nam uspomena na njih bude prisutna putem tako kvalitetnog filmskog dokumentarca. Film je režiran zamjernom umjetničkom visinom tako da je njegova poruka ne samo puki izvještaj već i nešto mnogo dublje, a njegov sadržaj po svojoj naravi to i traži.

Naši izdavači ponudili su nam svoja starija i novija izdanja, a kad sam ih promatrao, osjetio sam kao uvredu pokušaj da se to ožigoše kao literarni »šund«. Mislim da takvi nagli i nepromišljeni sudovi, pa dolazili ne znam s koje strane, ne stvaraju baš ozračje humanosti, objektivnosti i dijaloga. Htjeti zakočiti ono što širi dobrotu, plemenitost, snošljivost i razumijevanje ne znači promicati, već kočiti ljudski napredak.

Uz knjige bilo je i ove godine crkvenog rublja, liturgijskog posuda, predmeta, svega onoga što trebaju naši sakralni objekti. I dobro je da pastoralni kler koji dolazi na te tjedne može obaviti i potrebne nabavke za svoju crkvu i za vjeronaučnu dvoranu.

Naš teološko-pastoralni tjedan, koji se nakon prvog desetljeća već uhođao, poprimio je svoje potpuno opravdanje pa ne treba žaliti ni truda, ni vremena, ni troška za njegovo održavanje. Budući da ova naša Crkva želi živjeti u miru i razvijati se, potrebni su joj i takvi skupovi. Oni koji ih omogućuju, organiziraju, u njima sudjeluju, čine mnogo za našu domaću Crkvu. Kako je tečaj stvar svega našega klera, poželjno je da u njemu bude iz godine u godinu sve više svećeničke solidarnosti i sloge, bez kojih nema potrebnih uvjeta za normalan rast naše Crkve.